

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. NO. 27
Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,
6 Iulie 1940

LEPĂDAREA DE SINE

Cea mai mare piedică de biruit e eul nostru. Nici Dumnezeu nu poate înlătura această piedică fără conlucrarea noastră. Nu putem avea reușită în viața prin hotărâri ori resemnare, ci prin predare. Numai făcând voia lui Dumnezeu, ajungem să cunoaștem înțelesul vieții, dar, așa cum spune Pavel, voia cea bună, plăcută și deplină a lui Dumnezeu o putem cunoaște numai printr'o jertfă vie și întreagă a ființei noastre. Nu e vorba să ne lepădăm de noi înșine pentru a face oricând plăcerea tuturor ci ca să-i plăcem lui Dumnezeu, ca să putem urma pe Hristos.

Legădarea de sine e multă, dar umilința nu e slăbiciune. Când Subrahmanyam a devenit creștin, mama sa s'a întristat până la moarte. Aceasta n'a fost o slăbiciune din partea lui, ci o umilință care se pleacă înaintea adevărului. A fost o lepădare de sine de cel mai înalt grad, costând durere și jertfă nemăsurată. După mulți ani, un prieten al său scria: „Chiar acum amintirea acelei priveliști îl umple de durere”. Totuși Surbahmanyam a știut că e dator să de creștin să spună cuvintele hotărâtoare. „Mamă”, a zis el, „Isus mă iubeste și s'a dat pe sine însuși pe cruce pentru mine. Iubirea ta, deși îmi e nespuse de prețioasă, totuși nu poate avea în inima mea decât locul al doilea”.

Dar lepădarea de sine e ceva mai mult. Nu trebuie numai să-ți înnece pornirile eului, ci să-l jertfești. Așa cum spune Evanghelia, să zici „Nu” către eu și „Da” către Hristos. „Cel ce-și pierde viața pentru mine”, zice Isus, „o va găsi”. Eul e jertfit, dar jertfit lui Hristos, care îl răscumpără, îl scimbă împărtășindu-i viața Sa desăvârșită.

Lepădarea de noi înșine numai atunci are o însemnătate spirituală când e o predare față de voia lui Dumnezeu. Pusnicul și călugărul care crede că doar prin renunțarea la bunuri vieții pământești, va fi fericit, e greșit. Nu e vorba să întri într'o viață când te lepezi de tine, ci să întri sub o autoritatea lui Hristos. Inseamnă să muncești, să te jertfești, să te consumi pentru un ideal pus în fața de Hristos. Inseamnă să trăiești viața pentru ceva prețios. Căci la urma urmei așa cum spune Dr. Fosdick, toți oamenii se jertfesc pentru ceva și toți oamenii se lepădă de ceva.

Sgârcitul, bețivul, desfrânatul, înșelătorul, — ei se lepădă de sufletul lor de conștiința lor, de Dumnezeu. Ei se jertfesc pentru dorințele animalice din ei. Voința diavolului îl robește așa de mult încât o ascultă orbește. Găsesc ei în lume o clipă de mulțumire care să fie egală cu simțul prezenței lui Dumnezeu, cu bucuria mântuirii, cu pacea care vine prin rugăciune, cu fericirea de a duce un suflet la Hristos?

William Booth, întemeietorul Armatei Mântuirii, a alergat săptămâni întregi prin mahalalele Londrei după un criminal ca să-l aducă la Hristos. În sfârșit, uciagașul, zdrobit de dragostea și binefacerile lui Booth, a strigat: „Bunătate și iubire! Bunătate și iubire! Atunci există Dumnezeu!” Cunoaște păcătosul și omul de lume măcar o mică parte din bucuria ce a trecut prin sufletul lui Booth atunci? De aceea toți oamenii se lepădă de ceva. Viața fiecăruia e jertfită pentru ceva.

Trebuie să pierdem unele lucruri pentru a avea altele. Totul atârnă de puterea noastră de a prețui lucrurile după adevărata lor valoare și a ne jertfi viața

pentru ceea ce e mai scump.

Jertfa eului nostru pentru facerea voinței lui Dumnezeu e suma vieții creștine.

Dr. Oman spune: „Noi numai atunci ne purtăm drept cu suferințele noastre când servim pe Dumnezeu”.

Ascultarea e secretul

Cum putem noi găsi voia lui Dumnezeu? Întâi, trebuie să credem sincer cuvintele lui Isus cari spun că cine caută, găsește. S. D. Gordon a spus cu drept cuvânt: „Cheia spre cunoștința voinței lui Dumnezeu, e ascultarea. Ea țintește să ne învețe voia Sa, și atunci s'o facă. Voia lui Dumnezeu e descoperită în Cuvântul Său. Voia Sa pentru viața mea mi o va descoperi, dacă voi asculta, și dacă o voi face atât cât o cunosc. Dacă fac voia lui Dumnezeu atât cât o cunosc, ea îmi va fi descoperită într'o măsură mai mare. Ascultarea e mijlocul prin care sufletul ajunge la cunoștință. Aceleași adevăr l-a arătat și Dr. C. Brown într'o vorbire la radio în care arătat că primul lucru în viața creștină e „binecuvântata ascultare de voia lui Dumnezeu”. Dumnezeu nu-și descoperire unui om dintr'o dată toată voia Sa. El ne-o arată în măsură în care înaintăm în ascultare.

Firea noastră pământească nu vrea să asculte de voia lui Dumnezeu, pentru că atunci ea trebuie să fie răstignită. Totuși trebuie să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu. Atunci suntem siguri de prezența și binecuvântarea Sa. Nu se poate să-l iubim într'adevăr pe Dumnezeu și să fim nesiguri de voia Sa. El ne-o descoperire pas cu pas, dar ne trebuie o lepădare continuă de noi înșine ca să o putem face.

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet
Șirant responsabil N. Oncu**ANUL VIII. No. 27 Sâmbătă 6 Iulie 1940**
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lac Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

Mântuitorul nostru. Prin jertfa Ta depusă pe crucea Golgotei îndrăznim să ne apropiem de Tatăl. Prin meritele Tale, aducem la picioarele Tronului cerese rugăciunea noastră smerită și sinceră.

Te rugăm pe Tine Doamne, pentru vestea Evangheliei Tale, pentru predicării din țara noastră, pentru misionarii din poporul nostru. Dă Tu binecuvântare peste lucrarea lor. Inundă-le vieța cu Duhul Tău cel Sfânt. Inzestrează-i cu înțelepciune, cu putere de convingere, cu spirit de activitate, cu talent minunat de a Te predica, cu izvor de învățătură, cu plinătate de conștiință. Fă-i iubiți de credincioșii Tăi. Ajută-i în greutăți, revărsă lumină pe cărarea lor. Umpleşte-i de zel și înflăcărare pentru cauza Ta. Fă-i o binecuvântare pentru Impărăția Ta. Deschide-le ochii să vadă bine starea păcătosului. Desbracă-i de dorinți lumești, de egoism și interes. Ajută-i să fie pildă, imbold și bucurie.

Fii cu ei, când toți îi lasă. Mângăie-i când rana doare. Scapă-i de pericole. Dă-le har peste har. Pentru numele Domnului Isus. Amin.

PÂINE

Ești pâinea noastră, Impărate,
Ești pâinea noastră vie;
Furtuna foamei când ne bate
Noi alergăm la Tine....

Flămânzi de veșnicie
Setoși de mărire de aur,
Pe unde Serafimii zboară
Cu aripi de lumină pline; —

Venim la Tine, pâine vie,
Fii nouă pururea făclie
Și pâine precurată
Isvor de bucurie.

CHEMĂRILE PESCARUCUI

„Vrei să înțelegi voința divină? Vrei să crești în curajul divin? Vrei ca prezența Domnului să crească în vieța ta? Atunci intră în slujba pescarului de oameni”.

Un pescar povestea din experiența lui în felul următor: „Cu toate că eram singur că singura cale binecuvântată de a fi adevărat creștin este de a fi pescar de oameni, totuși aceasta era mai mult formal; însă când am cunoscut aceste patru chemări, n'am stat pe gânduri, cu lacrimi m'am predat din nou Domnului devotându-mă în slujba Lui”.

Chemarea lumii

Cine are ochi atât de întunecați ca să nu vadă? O lume din jur, în zvârcolurile ei disperate aleargă în toate părțile și pretutindeni, caută și nicăeri nu poate afla. În fiecare zi cel rău seceră de prin cărciumi, de prin spitale, pretutindeni armata neagră își găsește bogat seceriș. Dar copiii lui Dumnezeu nu mai văd nimic. „Voi ziceți că sunt patru luni până la seceriș!” Dar priviți secerișul e copiii... Idrăzniți căci eu am biruit lumea”. Cine-s acei? Poate ești printre ei? Ochi nu ne sunt dași să vadă aur, avere, haine, ci sufletele care se sbat în disperare cu moartea, diavolul și păcatul.

FII VREDNIC! Privește drept, câte generații n'au trecut. Mulțimea de eri plină cu vorbe, orașele mărețe cu oameni au intrat în tăcere. Măine îți va veni rândul tău, vei pleca ca o săgeată. FII INTELEPT, răscumpără timpul care l-ai pierdut! Spui, n'am darul acesta, bine, povestește, mărturisește ce ai primit, cum ai fost și încă câteva versete, roagă-te stăruitor Domnului să binecuvinteze. El va aranja. Îți vine greu FII LINIȘTIT, privește adânc persoana cu care vii mai des în legătură și care nu-i mântuită, sau o persoană cu care te întâlnești ocazional. Poate ultima ocazie ai, poate nu o vei mai vedea niciodată. O veșnicie întreagă te va osândi, că nu ți-ai făcut suprema datorie față de ea. Tare bine te vei simți oare în cer, când vei ști că ai avut ocazie, dar ai stat rece ca o marmoră? Trece și ajută-ne este strigătul fiecărui suflet cu care te întâlnești. Cum răspunzi ca Felix: „De astădată dute... când voi mai avea prilej...” Fapt. 24. 25, așa s'a trezit și el în iad, pentru că n'a mai avut alt prilej. Vai de cel ce-și amână datoria.

Chemarea din inima

Acest izvor pornește din centrul personalității umane. Din inima lui, vor curge râuri de apă vie. Aceasta este o necesitate umană. Toate celelalte izvoare

au secat, un altul i-a luat locul, care năvălește c'o forță aproape irezistibilă. Să sfătuiți vorbind singur cu el profetul Eremia. Că nu va mai vorbi pentru că aceasta producea multă durere unei inimă simțitoare ca a lui, totuși își zicea el: „Nu pot să tac, căci în inima mea e un foc, care mă arde, caut să-l opresc, dar nu pot”. Lui Bunyah i se spunea, când era la închisoare: „Dacă nu vei predica, vei fi liber”. — El răspunse: „Dacă astăzi îmi veți da drumul, mâine voi predica”. Pentru el mai ușor a fost să stea doisprezece ani la închisoare, decât o săptămână liber și să nu vorbească despre mântuire. Oricine când a primit mântuirea, cu ce bucurie spune și altora, dar încetul cu încetul ba se împotrivesc, ba se scuză, ba e cuprins de rușine, ba nu îndrăznește. Aici se întristează Duhul Sfânt, aici sunt împotririile contra Duhului. Aici începe biruința eului, încăpăținarea, iar călăuzirea divină trece pe planul al doilea. De aici reiese o viață duhovnicească șubredă, slăbită, căci adevăratul izvor e închis.

„Cine nu s'a împotrivit imboldului lăuntric n'are de ce se teme, din contra e cuprins de mari bucurii, dar cine a păcăluit contra lui, își închipuie îndoldeauna că pedeapsa este înaintea ochilor”.

Chemarea de jos din fundul iadului

Cine are suflet și totuși nu simțește. Strigătele lor disperate sunt încă o chemare, care ar trebui să ne îndemne să sărim cu toată puterea în ajutor, ca să salvăm ce se mai poate. Ultima dorință a bogatului din iad a fost ca să capete învoire ca să vină pe pământ și să le spună să se pocăiască fraților săi. Aceasta e marea dorință a fiecărui cetățean din iad, cu privire la rudele sale, dar n'are cine să le-o îndeplinească. Acolo nu mai este nicio picătură de apă, ca să potolească focul dogoritor al muștrărilor de conștiință, aici sunt izvoarele apelor vii. Cine a făcut acest pas nemântuit, a intrat în veșnicie vinovat, desnădăjduit, chinuit.

Orice pedeapsă pe pământ nu poate fi nicio umbră pe lângă cea veșnică, pentru că aici e nădăjdie, mici bucurii, desvinovățire, apoi și moartea pune capăt; acolo e veșnic. Cineva mi-a spus cam dojenitor un mare adevăr: „Chiar voi creștinilor sunteți cei mai egoiști oameni, alergați numai după mântuirea și fericirea voastră, aceasta e o rușine”. Ce mult adevăr e aici, și la ca câți li se potrivește! Dealul egoismului poate crește mare în inima și va lăsa ca astfel

(Continuare în pag. 4-a)

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

de Teodor Dicaș

Domnul Isus n'a vorbit mult despre Duhul Sfânt, până la sfârșitul vieții Sale. Ucenicii Săi au fost foarte întristați, când au prins vestea, că El va pleca din mijlocul lor, însă i-a mângăiat cu aceea că nu-i va lăsa orfani, ci le va trimite Duhul adevărului, care va fi cu ei în toate zilele.

Isus le mai spune că lumea nu-l poate primi acest Duh, pentru că nu-l cunoaște. Omul trebuie să-l cunoască înainte de a-l primi. În Efes erau niște ucenici, cari nu aveau Duh Sfânt, nici nu auziseră că a fost dat un Duh Sfânt și astfel în necunoștința lor nu-l primiseră.

Domnul Isus a purtat grija, ca ucenicii Săi să nu fie lăsați în necunoștință. În „camera de sus” noaptea înainte de moartea Sa, le-a dat multe și scumpe promisiuni despre Duhul Sfânt. Tot în „camera de sus” după înviere, El se reîntoarce cu acelaș subiect mare și cu un gest simbolic suflă peste ucenici și le zise: „Primiți Duhul Sfânt”. Astfel suflarea Sa a căzut în fiecare, ca să aibă cunoștință de existența și activitatea Duhului Sfânt, prin care ei trebuie să continue lucrarea mare începută de Invățătorul lor.

Metoda Domnului

Să urmărim metoda Domnului. El nu vrea ca vreunul din ucenicii Săi, să poată zice, că n'a auzit despre Duhul Sfânt. Sunt câțiva factori cari ne arată activitatea Duhului Sfânt:

1. **Duhul Sfânt sosește.** El a sosit la biserica din Ierusalim, printr'un sunet ca vâjuitul unui vânt puternic și niște limbi ca de foc, s'au așezat pe fiecare din ei. În felul acesta El a ajuns în camera de sus, unde erau adunați pentru rugăciune ucenicii Domnului. Noi trebuie să păstrăm în memoria noastră aceasta sosire. În fiecare Duminecă ne putem aminti de sosirea Duhului Sfânt. El a sosit ca să fie cu biserica răscumpărată prin jertfa de pe cruce, iar biserica își aminteste ziua sosirii Lui, fără a auzi sunetul său. A vedea focul, ci se bucură de faptul că Duhul a sosit ca să fie cu ea.

3. **Duhul Sfânt rămâne.** El a venit ca să rămână cu biserica. „Eu voi ruga pe Tatăl, a zis Domnul Isus, și El vă va da un alt mângăitor, Duhul Adevărului și El

va rămâne cu voi pentru totdeauna”, Ioan 14:16. Nu trebuie să ne gândim că Duhul Sfânt va fi trimis din nou la biserică, căci El a sosit în prima zi (Dumineca) și nu se reîntoarce, fiindcă Hristos a promis că rămâne și se unește cu biserica, chemând pe cei însetați la apa vieții. Apoc. 22:17.

3. **Duhul Sfânt conduce.** Biserica în Noul Testament ni se înfățișează ca, continuând în conducerea Duhului Sfânt. El conduce biserica, pentru a se extinde și în alte țări, după cum citim la începutul capit. 13 din Fapt. Ap. „In biserica din Antiochia erau niște prooroci și învățători... pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Atunci după ce au postit și s'au rugat și-au pus mâinile peste ei, i-au lăsat să plece. „Astfel ei conduși de Duhul Sfânt s'au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru pentru începutul întreprinderii misionare.

4. **Duhul Sfânt dă înțelepciune,** bisericii ca să aducă o hotărâre dreaptă, pe când unii credeau imposibil ca cei dintre neamuri să devină membri în corpul lui Hristos, arătând că ei trebuie să îndeplinească legea lui Moise. Dacă robia de care legea a fost condusă cădea și asupra neamurilor biserica lui Isus Hristos ar fi devenit o mai mare sectă de iudaism și împărăția Lui ar fi fost numai pentru Iudei și nu pentru toată lumea. Însă în cap. 15 din Fapt. Ap. găsim o situație destul de grea în biserică, cu toate acestea hotărârea este dată prin înțelepciunea Duhului Sfânt în versetele 28 și 29 „căci s'a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace zugrumate și de adulter, lucruri de cari dacă vă veți păzi, va fi bine de voi”.

Hotărârea aceasta a fost dată cu o înțelepciune divină, sub înalta conducere a Duhului Sfânt, prin care ușa pentru Evanghelie fu deschisă către întreaga lume. Și așa biserica umbla în frica Domnului și cu ajutorul Duhului se înmulțea sub a cărui stăpânire

ca trebuie să fie călăuzită până la capăt.

Și în zilele noastre lucrarea Duhului Sfânt în lucrul misionar este factorul principal. Cine a trimis pe Carey în India? pe Chalmers în Noua Guine? pe Judson în Burma? pe Livingstone în Africa? pe Hudson Taylor în China? etc. Nu providența înaltă a Duhului Sfânt? „Puneți-Mi deoparte pentru lucrarea la care i-am chemat!” Acel Duh Sfânt i-a pus și pe aceștia la o parte pentru lucrarea Evangheliei între păgâni. Deci, aceasta înțelepciune a Duhului rămâne cu biserica Lui Hristos până va fi ridicată la cer.

5. **Duhul Sfânt împarte.** În cincizecimi casa era plină. Niște limbi ca de foc au fost împărțite peste fiecare din ei. Chiar din aceasta zi Domnul a făcut ca ucenicii Săi să simtă împărțirea Duhului Sfânt la fiecare. În I. Cor. 12:13, ap. Pavel spune, că noi am fost adăpați dintr'un singur Duh. El atribue întregul șir de daruri duhovnicești, din acest capitol, aceluiaș Duh, care dă fiecărui, împarte cum vrea. Împărțirea darului Duhului Sfânt peste cei credincioși, dela început, este un adevăr care nu se poate tăgădui.

Odată un predicator a invitat biserica sa, ca împreună cu el să studieze Biblia, cu privire la persoanele cari au fost înzestrate cu daruri spirituale. Spunea, acel predicator, că a fost cel mai important studiu biblic pe care l-a avut cu biserica. Membrii bisericii apostolice erau oameni simpli, dar plini de bucurie, de căldură, de o energică disciplină, nelipsiți dela templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod.

Creștinii erau sfinți și fericiți în a căror vieți fructul Duhului creștea în: iubire, bucurie, pace, îndelunga răbdare, bunătate, faceri de bine, credincioșie, blândete și în înfrânarea poftelor, Gal. 5:22. Iar Romani 5:5 zice, că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. În cap. 8:15 mai zice: voi n'ati primit un duh de robie ca să

(Continuare în pag. 4-a)

N'AI PIERDUT PE DOMNUL ISUS?

de Nicolae Bejenariu

Îndâmplarea pierderii lui Isus din familia lui Iosif, se repetă și astăzi la multe persoane și familii.

Ce mare bucurie au avut părinții lui Isus, să-L vadă crescând în înțelepciune și statură până la vârsta de 12 ani. La doisprezece ani ei îl i-au în ziua de Paști la Ierusalim. După praznicul Paștelor, întorcându-se de la Ierusalim și după o cale de o zi, se întorc și vadă, că L-au pierdut pe Isus! Deodată le-a cuprins frica, îngrijorarea, jalea, nu știau unde să-L caute. L-au căutat pe la ru-de și cunoscuții lor, dar nu L-au găsit. După trei zile L-au găsit în templul din Ierusalim!

Iubite cetitor, putem oare pierde și noi pe Isus? Da, îl putem pierde și noi. Nu cred că noi îl iubim mai mult, decât L-a iubit mama Sa și Iosif și totuși ei L-au pierdut odată din viața lor. Cu atât mai mult noi îl putem pierde.

CUM ÎL PUTEM PIERDE? În primul rând dacă nu ne gândim la El un timp oarecare. Astfel mama Lui cu Iosif L-au pierdut. Poate se gândeau la multe lucruri din Ierusalim.

Să ne gândim la El mereu. Să ne gândim la nașterea Lui atât de umilă, la viața Lui atât de exemplară pentru toată omenirea, la cuvintele Sale, care ne dau viața veșnică, la suferințele și moartea Lui de pe muntele Golgota, pe care El a suferit pentru păcatele noastre.

În al doilea rând îl putem pierde atunci, când nu vorbim despre El. Avem multe dovezi, că cei care au încetat a vorbi despre El, L-au pierdut.

Datoria noastră este, ca în fiecare zi să vorbim despre El, celor care nu L-au cunoscut încă și celor care L-au avut și L-au pierdut. Nu-L pot găsi nici pe la jocuri de cărți, baluri, cinematografe, teatre, etc. unde obișnuiesc majoritatea creștinilor să petreacă în zilele de sărbători. Iar celor care-L caută pe Domnul Isus și nu știu unde să-L găsească, să spunem unde-L pot afla. Să le dăm adresa Lui tuturor celor care încă nu au. Aceasta este adresa Lui: „CĂCI A-COLO UNDE SUNT DOI SAU TREI ADUNAȚI ÎN NUMELE MEU, SUNT ȘI EU ÎN MIJLOCUL LOR”. Mat. 18:20.

DATORIA NOASTRĂ ESTE SĂ LAUDĂM PE DOMNUL ISUS ÎN VIAȚA NOASTRĂ. Orice om bun este lăudat în orașul său, în satul său, și chiar în alte orașe și sate. Cu cât mai mult Domnul Isus trebuie să fie lăudat de cei care cred în El, pentru că bunătatea Lui nu o întrece nimeni. Și să spunem altor ce bine ne-a făcut El. Cum a avut milă de noi, și cum ne călăuzește viața noastră prin Duhul Lui.

EL L-AU PIERDUT DIN CAUZĂ CĂ L-AU LĂSAT ÎN URMA LOR. În loc ca El să meargă înaintea lor, ei au mers înaintea Lui. Sunt azi mulți creștini, căror nu le place ca Domnul Isus să meargă înaintea lor, ci ei doresc să meargă înaintea Lui. Domnul Isus nu merge după om, pentru că omul fără El nu merge pe căi bune. El n'a spus, Eu merg după voi, ci a spus: „VENIȚI DUPĂ MINE”.

Mulți se cred cu Isus dar dacă s'ar cerceta, spre mirarea lor unii ar afla că de mult L-au pierdut și nici n'au știut când L-au pierdut.

Iubite cetitor, e o mare primejdie în zilele de azi a pierde pe Domnul Isus,

în lumea această plină de păcate. Veți cei care nu L-ați găsit până în prezent căutați la adresa de mai sus, ca încă puteți să-l găsiți la adresa această. MAT. 18:20.

Celor care L-ați găsit și ca să nu pierdeți niciodată, gândiți-vă mereu la El așa cum spune Psalmistului. „MĂ GÂNDESC ZI ȘI NOAPTE LA LEGEA TA”. Lăudați-L pe El și mergeți după El. Astfel, nu-L veți pierde pe El niciodată așa cum părinții Lui nu L-au mai pierdut de atunci, ci în schimb spune Cuvântul lui Dumnezeu: „CĂ MAMA SAU PASTRAT TOATE CUVINTELE LUI ÎN INIMA EI. Luca 2:51.

Chemările pescarului

(Urmare din pag. 2-a)

multe suflete să meargă în iad. O, inimă rece pentru alți și fierbinte pentru interesele tale când oare vei asculta de Domnul. Rupe aceste lanțuri și lasă ca din inima ta să reverse ape vii spre mântuirea multor.

Chemarea cerului

Inima de Tată vrea să ne vadă cum noi împărțim darurile sale și nicidecum ținându-le sub monopol strict pentru noi. Nimic nu produce mai mare fericire, bucurie în cer, decât pocăința unui om pe pământ. Rugăciuni, laudă, imnuri de slavă, creațiuni eterne, minuni pe care nu le vedem nu produc atâta bucurie

ca pocăința unui om păcătos. Iată aurul prețuit de cer! culege-l. Cu câtă solemnitate se face scrierea numelor pocăinți în cer! Ce osanele și strigăte de bucurie eternel! Și aceasta numai prin slujbă umilă, neabgată în seamă de pescar.

Vrei să practici adevăratele bucurii și fericiri eterne pentru lume, pentru sufletul tău, pentru cer, atunci intră în slujbă marea de pescar de oameni.

Sufletele din lume, și se adresează la strigătele din iad îți atrag atenția să mă zăbovești. Dumnezeu însuși caută concurența ta oare până când vei sta rece și ghiaț? PESCARUL

Lucrarea duhului sfânt

(Urmare din pag. 3-a)

aveți frică, ci ați primit un duh de infiere, care ne face să strigăm: Ava! adică Tată!

Martirul Ștefan a fost înzestrat de Domnul cu un dar deosebit: „Un om plin de credință și de Duh Sfânt”. Duhul i-a împărțit un nestins zel pentru organizarea și lucrarea bisericii, arătând libertatea pe care trebuie s-o aibă biserica, deslegând-o de templul vizibil și de ritul mosaic și la urmă când era să moară, se roagă pentru ucigașii săi.

Așa a lucrat Duhul Sfânt la început, astfel lucrează și astăzi cu acei ce se lasă a fi călăuziți de puterea Sa, care a sosit în ziua cincizecimi la biserică, rămâne cu ea, o conduce, îi dă înțelepciune în hotărâri și îi împarte darurile duhovnicești. Această putere o face rezistentă în toate vijeliile și persecuțiunile, care sunt aduse din partea celui mai mare dus-

man al ei satan, căci Apărătorul ei o ocrotește de toate primejdiile și ea merge înainte cu deviza dată de Mântuitorul: „Nu te teme turmă mică, căci Domnul a binevoit să-ți dea Impărăția”.

Rugăciunea

Isus s'a rugat. Luca 11:1. Ioan 17: Luca 22:42.

Ucenicii s'au rugat. Luca 11:1, 2. Fap. 1:24.

Credincioșii trebuie să se roage. Luca 18:1. Marcu 13:33.

Rugăciunea să fie sinceră. Luca 18:9-14.

Rugăciunea să fie smerită. Matei 6:5, 6.

Rugăciunea nu va fi ascultată după mulțimea vorbelor. Matei 6:7-8.

Rugăciunea e cererea copilului către Tatăl său. Matei 6:9; 7:11.

Numai rugăciunea celor ce cred va fi ascultată. Matei 7:21.

Rugăciunea sfinților ajunge în cer. Apoc. 5:8.

Glasul Domnului

„Ce faci tu aici Ilie?” I. Imp. 19:13.

Lucrurile s'au întâmplat după ce proorocul Ilie s'a măsurat cu preoții păgâni ai lui Baal. După falimentul altarelor păgâne, după minunea aprinderii jertfei lui Ilie, cei patru sute cincizeci de preoți ai lui Baal, au fost junghiați și omorâți. Cu aceasta Ilie și-a atras ura reginei Izabela. Primește din partea acesteia o înștiințare că, ceiace s'a întâmplat slujitorilor lui Baal, i se va întâmpla și lui.

Acum Ilie ia drumul spre pustie. Obosit, înfricat, cu teama urmării, cu înștiințarea omorârii în minte, se ascunde într-o peșteră. I se pare că a făcut destul, că slujba lui s'a împlinit. Vrea să moară. Peștera i-a fost refugiu, se simte bine aici, mai în siguranță, a pierdut tot curajul, se vede singur, e complet istovit de putere și cere să moară.

Dar vine Domnul. Pentru El lucrurile au altă înfățișare. Amenințarea Izabelei pentru El e o încercare oarbă și zadarnică. El știe că alătura de Ilie mai sunt mulți oameni devotați Lui și gata să lucreze pentru El. Domnul vine la peșteră, la proorocul Lui, la Ilie. Acesta tocmai se deșteptase din somnul dulce.

„Ce faci tu aici Ilie?” îl întreabă El. Ce putea altceva să-I spună, decât să arate adevărata stare care l-a adus în peșteră. Și Domnul îl scoate și-l trimite la lucru.

Fratele meu. Poate și tu stai într-o peșteră, ascuns, plecat dela datoria ta, părăsit de toate speranțele tale, fricos, descurajat. Și la ușa peșterii, a ascunzătorii tale vine Domnul și te întreabă, ce faci tu aici? Aici e locul tău? Aici e câmpul tău de activitate? Aici e chemarea ta? Cine te ascultă aici? Cui vorbești despre Mine aici?

Și noi avem o mulțime de peșteri în care ne ascundem. De multe ori noi ne ascundem în bisericile noastre. Nicio activitate în afară de biserică. Dacă vrea cineva să asculte Evanghelia, să vină la biserică. Vrea cineva să cunoască viața creștină, să vină la biserică. Vrea cineva să asculte o rugăciune, să vină la biserică. Ne mărginim ca toată activitatea noastră creștină să o facem în biserică. Nimic în afară de ea. Suntem pocăiți, dar numai în biserică. Suntem următorii lui Hristos, dar numai în biserică. Suntem predicatorii Evangheliei, dar numai în biserică. Mărturisim despre jertfa crucii, vorbim despre pocăință, credință, sfințenie, predare, etc., dar numai în biserică. Cântăm și ne rugăm, dar numai în biserică.

E de ajuns atât? Se mărginește lucrarea creștină numai la activitatea noastră din biserică? Se mulțumește Dom-

nul Isus cu numai atât. Așa au făcut și primii creștini? Nu, deloc nu. Noi trebuie să fim pocăiți și în biserică, dar și acasă, la lucru, la plimbare, în birou, etc. Trebuie să trăim viața creștină pretutindenea și în tot locul, să cântăm și să ne rugăm pretutindenea. Oamenii vor să știe despre Isus, dar ei vor să și vadă o credință trăită, o viață în care Isus să se cunoască.

Noi nu ne putem ascunde numai în bisericile noastre.

Apoi, o altă peșteră mai poate fi familia ta. De multe ori, fie că nu e după placul tău, fie că te-ai plictisit sau ai obo-

sit, te retragi în căminul tău, lași toate lucrările, toate însărcinările și te retragi în familia. Ea rămâne locul de refugiu, locul de scăpare. Dar și aici vine Domnul cu întrebare: „Ce faci tu aici?” Glasul Lui pătrunde prin toate. El te găsește.

Nu e familia pentru a ne smulge din lucrarea noastră. Peștera e bună pentru adăpost celor prinși de furtună în pustiu, dar nu pentru ca în ea să fugi dela datorie. „Dute” i-a spus Domnul lui Ilie. Acelaș glas e la urechile noastre. Ascultă-l și va fi bine de tine.

de ȚICHIL

INCEPUTURI MISIONARE

Păstrarea Bibliei

Să ne oprim de data aceasta la Biblie. Ea e sămânța, care a încolțit misionarii, a născut misiunile. Ea e soarele dela care au plecat mii de raze să desmorțască lumea din păcat, să încălzească inimile oamenilor. Asupra ei s'a deslănțuit ura celui rău. Toți necredincioșii au jurat stărpirea ei. S'a pornit o luptă, o vânătoare după Biblie. În orice loc a fost găsită, a fost confiscată și arsă în foc. În loc ca învățătura ei să despească o lume nouă, paginile ei fumegau și alimentau flăcările focului.

Era pe vremea inquiziției. Biblia era mai prigonică ca orice pe pământ. Ori cine o avea trebuia să o predea inchizitorilor, contrar erai în primejdie. Totuși, oamenii, cari au gustat că e mai dulce ca un fagur de miere, nu au predat-o. Mulți din aceștia au fost denunțați și au suferit mult din această cauză.

Intr-o casă creștină era mama, o femeia credincioasă, frământând pâinea. Afară la stradă fetița se juca. La un moment dat, apar pe stradă inchizitorii, cineva i-a denunțat că au Biblie. Imediat fetița a alergat în casă spuse mamei de inchizitori. În graba mare, femeia credincioasă, n'a găsit loc unde să ascundă Cartea vieții, ci a luat-o, a amestecat-o în aluat, și l-a vârat în cuptor. În acest timp au intrat în casă inchizitorii, să caute Biblia. Au răscolit toată casa, dar n'au găsit ceace căutau. Biblia era în cuptor, în pâine. Așa a fost salvată Biblia.

Așa a trebuit Biblia să lupte cu năvălirea barbarilor, cu năvălirea turcilor.

Luptă mare, dușmani mulți, dar ea a scăpat și a biruit. Știa cel rău că stărpirea Bibliei înseamnă stărpirea creștinismului. Căci toată viața credinței e în ea.

Biblia a rămas și va rămâne, cât va

fi soarele pe cer. Vor pieri dușmanii, vor dispărea prigonicorii, dar ea va rămâne. A trecut prin veacuri, prin negură și fum, a trecut peste stăvilirile oamenilor, peste piedicile din cale.

Din cele câteva Biblii rămase, s'a răspândit prin traduceri în milioane de exemplare, pe întreg pământul, printre toate popoarele.

La noi în țara ea a pătruns printr-o traducere și tipărire de către diaconul Coresi la anul 1560—61.

Da, Biblia și-a croit un drum, a înfruntat toate greutățile, a rășbit în lume. A început marea lucrare, și e pentru totdeauna o binecuvântare oamenilor.

VORBE CU TÂLC

Scumpul mult pierde, leneșul mult aleargă.

Oricine se înalță va fi fi umilit, iar cine se umilește va fi înălțat.

Copii sunt în mâna părinților ca lutul în mâna olarului.

Cine are voință răzbește prin toate.

Cel ce se culcă de vreme și se scoală târziu, ajunge cu timpul să ducă lipsă.

Păcatul ascuns iese la arătare.

Prietenul bun te ajută, iar la nevoie se face frate.

Casa zidită pe nisip se dărâmă, dar cea pe piatră rămâne.

Merele rele strică și pe cele bune.

Spune-mi cu cine te însoțești, ce să-ți spun cine ești.

Păsările de acelaș fel se adună la un loc.

Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii.

Cine e credincios până la moarte, căpătă cununa vieții.

Dreptii vor străluci ca soarele.

Credincioșii au măriți sfinte.

MANA ZILNICĂ

TĂLMĂCIRILE TEXTELOR DIN CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

de
Rev. A. Smelle, D. D., în limba Română de I. R. Socaciu, Th. M.

Luni, 1 Iulie. — Isaia 55:6—13.

TEMA: DUMNEZEU RĂSPUNDE IN FELUL SĂU

Cuvânt de aur: Căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-l cereți voi. — Mat. 6:8.

Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre.

Dumnezeu dă promisiunea pentru păcătoși prin profetul Isaia într'un limbaj dulce, clar și bine așezat, că El este gata să ierte și să mântuiască. Aceasta este un imbold pentru cei ce doresc după Dumnezeu.

Păcătoșii străini de harul lui Dumnezeu, despărțiți de El prin zidul păcatelor, se tem că nu este nicio cale de împăcare cu El: Bineînțeles ei îl socotesc după propunerile omenești și știind ce-ar face omul în locul lui Dumnezeu, iată de ce îi cuprinde groaza și tristețea îi acopere.

Cugetările oamenilor cu primire la păcate, la Hristos și sfințenie, cu primire la lumea asta și cealaltă, sunt foarte deosebite de cele ale Domnului: Cu atât mai mult în cele ale iertării: Ei tin că Dumnezeu nu-i poate ierta, etc., dacă i-a iertat odată nu-i poate ierta a doua oară. Dar oamenii înțeleg lucrurile greșit. Căci El întîmpină pe păcătoși cu milă iertătoare. El iartă și dă har peste har celor, ce te căută. Noi oamenii iertăm, dar nu uităm. Inșă Dumnezeu când iartă, El nu mai porneste păcatul. Și mila Lui ține din neam în neam.

M. 2 Iulie. — 2 Cor. 12:1—10.

Să nu mă umflu de mândrie.

Iată o pagină glorioasă din viața lui Pavel. Un om care aparține marelui nor de martiri. S'ar fi cerut ca un om ca Pavel, încredințat cu evanghelizarea neamurilor, să fie înzestrat ca deplina sănătate în corp și putere fizică cașicum era în cele ale minții. Dar altcum erau lucrurile cu el. Dinsul era un om cuprins de neputinți fizice. Aceasta stare l'a împiedicat adesea în cele ale Evangheliei. O sarcină grea se poate ușora prin două mijloace, unul e de a împușca greutatea actuală și altul este de a întări umerii ce o poartă. Dumnezeu a întărit umerii lui Pavel. Spinul sau țapuşul n'a fost înlăturat, dar Domnul a dat har de l'a susținut tare și viguros. Când simțem slabi, harul Lui ne ajunge. Siab și totuși tare. Pavel nu se dă înapoi din lucrul sfînt. El se laudă în slăbiciuni dar știe că prin Hristos poate face orice. Să ne ținem de El, puterea și mântuirea noastră.

M., 3 Iulie. — 20:1—16.

Cei din urmă vor fi cei dintâiu.

Așa zice Domnul Hristos. Așa trebuie să fie. După gândirea omenească cei ce tin locurile de întâietate aici ar trebui să fie cei dintâiu și în cer. Dar altcum este la Dumnezeu. El nu te socotește despre locul ce'l țini în societate, ci după

felul cum te-ai predat Lui. Zi cu zi oameni neînsemnați, prin toată lumea, fac lucruri mari, fac sacrificii mari și sufar în mod eroic pentru împărăția lui Dumnezeu. Acești eroi și martiri nu sunt cunoscuți, nimeni nu-i decorează, până-când vine ceasul când cei ce n'au fost luați în seamă vor fi răsplătiți și însununați cu slavă iar cei ce se așteptăm la locurile cele mai de vază vor fi în locurile cele din urmă. Ce bine este că Dumnezeu nu ne minte niciodată. Să neburcăm că El este gata să dea plată deopotrivă pentru toți cei ce au intrat în lucrul viei Sale.

„Doamne umilește-mă pe mine,
Ga să știu că te-am aflat pe Tine.
Deși eu aici îndur prigoniiri,
Sus la Tine am mij de fericiri!”.

J., 4 Iulie. — Mat. 20:17—28.

Adevărat veți bea paharul Meu.

Suferința a umplut gândul lui Hristos! Așa este a patra oră în câteva săptămâni, că Isus prezice suferințele și moartea Sa. El a venit pentru a mântui pe cei păcătoși. Era gata să moară pentru ei. O, iubirea iubirelor!

Cât de greu îl putem înțelege pe Hristos! Noi ne îmbulsim după măriri când El s'a umilit pe sine pentru noi, El a lăsat cerul pentru mine și eu fac totul să stau pe o treaptă mai înaltă și mai confortabilă decât aproapele meu. Ce deosebire mare între gândurile Lui și gândurile mele. Bunătatea și Hadul Său îmi arată calea. Atunci când El nede în mine o predare adevărată dar dorinți greșite, El mă dojenește fără ură și cu dragoste părintească. *Adevărat veți bea paharul Meu...*, zice El. Poate paharul suferinții sau cel al mărtirajului, în vreme ce eu căutam locurile cele mai din frunte. Răsplătirile lui Hristos sunt fără părtinire. Ele sunt data celor ce se cuvin. Fiecare își primește locul său. Pentru mine este bun chiar cel mai neînsemnat loc din Impărăția Lui.

V., 5 Iulie. — 1 Regi 19:1—8.

Doamne, ia-mi sufletul.

Ilie, omul cel tare, a slăbit cu apa. El a desfidat toate puterile iadului la Car-a biruit. Stăruința asta mare l'a obosit. Preoții lui Pavel fură tăiați. Dar puterea Izabelei a rămas nefrântă. Aceasta femeie devotată în slujba Satanei a rămas stăpână asupra bărbatului ei și deci asupra țării. Ilie știa ce însemna acest lucru. El vedea că orice încercare a sa de a aduce pe Israel la Dumnezeu va fi zădărnicită de Izabela. Discursajarea de obicei dă loc la frică și frica produce fuga. Ilie a plecat în pustie să moară. Dar Dumnezeu n'a uitat de Ilie. În vreme ce el s'a rugat ca Domnul să-i iei viața, Dumnezeu a trimes pe ingerul Său să i-o scape. Desigur Dumnezeu nu s'a putut bucura de gestul lui Ilie, dar nu este acuma timpul ca săl mustre.

Domnul își arată dragostea părintească față de servul Său năcăjit și-i dă ajutor. Așa lucrează Dumnezeu cu copii Săi.

S., 6 Iulie. — 1 Imp. 19:9—18.

Du-te, întoarce-te pe drumul tău.

Ilie, ce faci tu aici? La aceasta te-am ales Eu pe tine? Aici este locul tău? Ilie, pune-te la lucru. Domnul vroia ca Ilie să știe de ce a venit la muntele Horeb. A venit să pedece sau să nimicească pe dușmani? Gândurile Domnului nu sunt gândurile omului.

Evanghelia întrece Legea. Ilie avea să înțeleagă că Calea Domnului nu este calea oamenilor. Vântul, cutrămurul, focul — Dumnezeu nu era în ele, dar a fost în susurul blând ce a venit în urma lor. Judecata și groaza sunt lucrurile lui Dumnezeu pentru scop deosebit și de trebuință. Dar dragostea Lui întrese orice pricepe. Prin Ea, El mi s'a descoperit în Isus Hristos. Doamne vorbește mi mereu în susurul blând.

Ilie du-te, întoarce-te pe drumul tău. Tu ai încă multe de făcut. N'am sfîrșit cu tine. Și Ilie află că el este unul din cei șapte mii... Șapte mii cari nu s'au închinat și nici n'au sărutat chipul lui Baal! Adevărat, ar fi fost toți văzuți, să-i știe toată lumea, dar împărăția lui Dumnezeu nu vine văzând cu ochii. Domnul mai are slujă și afară de mine! Slavă Lui! Aliluia!

D., 7 Iulie. — 2 Imp. 2:8—15.

Și Ilie s'a înălțat la cer.

Ilie a venit în pământul copilăriei sale la Gilead. Locul acesta era minunat. Aici a petrecut mai mulți ani fericiti în părtășenie cu Dumnezeu. A venit încă odată acasă. Așa era bine: să treacă de la casa pământească la casa cea cerească. Felul înălțării sale la cer era potrivit cu cele petrecute în viața lui Ilie. El era profetul focului, Vârtejul de foc era nimerit pentru omul care a pogorit cu rugăciunea sa foc din ceruri. — Eli-sei știa că rămâne singur. Știa că are lipsă de puterea ce o avea Ilie. „Eli-sei rămâi aici...” „nu te voiu părăsi.” — Părinte! Părinte! Astfel de om era Ilie pentru țara sa și poporul său. Curajul său, rugăciunile sale, au înlăturat mai iute rele decât o armată de oameni. — Eu însumi îmi determin firea morții mele prin viața ce o duc înainte de moarte. Să imitez caracterul lui Ilie șiapoi la moartea mea voiu avea tovarășia ingerilor lui Dumnezeu.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

BISERICA DIN CERNAUȚI pe ziua de 16 Iunie a avut o serbare a tineretului și un botez Nou Testamental de trei suflute. La serbare cât și la botez, au luat parte mulți frați din sate și vizitatori. Serbarea era împodobită de două coruri din Cernăuți și Ocna, cu poezii, solo și cu orchestra a fraților germani din Cernăuți. Cuvântul Domnului au vorbit frații: V. Andrusiac, C. Bejenariu și Furcea. Programul a fost condus și botezul îndeplinit de fr. N. Bejenariu.

IN COM. VINTERI, jud. Bihor, a doua zi de Rusalii a fost înmormântată sora Tiscoai. Serviciul religios a fost condus de fr. Covaci Teodor și Glițe Vasile.

IN BIS. BAPTISTA DIN SIGHIȘOARA a avut loc în prima zi de Rusalii o frumoasă serbare a tineretului. Programul a fost condus de sora Sofia Kühn. Având ca subiect: „*Tinere îți lipsește un lucru*”. Luc. 18:22. Corul din loc, mai multe poezii, duete și vorbiri au împodobit serbarea. S'a strâns o colectă pentru orfanatul nostru din Simeria. S'a predat piesa „România și Biblia”. La încheiere corul a cântat „Imnul Regal”.

BISERICA BAPTISTA DIN COM. RĂPA, JUD. BIHOR a avut o zi de bucurie Luni după Rusalii, având oaspeți din 3 comune. Programul, condus de fr. Teodor Marian din Girișul-Negru a fost bogat în poezii și soluri. Textul a fost din Romani 12.

IN CERNAUȚI s'a ținut înmormântarea soriei Andrusiac Marjoara, care a trecut la Domnul în ziua de 30 Mai în etate de 30 ani. Sora a fost lung timp bolnavă, însă în tot timpul fost un exemplu.

La înmormântare au luat parte mult popor și frați dela sate. Din cuvântul Domnului au vorbit frații Ilie Ciornei, Furcea, C. Bejenariu. Corul din Cernăuți și Ocna au lăudat pe Domnul.

Intrebări personale

1. Dacă moartea vine acum, unde va merge sufletul tău, în cer sau în iad?
2. Ești pregătit pentru moarte?
3. Ce iubești mai mult, plăcerile lumesti sau calea credinței în Isus?
4. Ai tu hotărârea ca nimic și nimeni să nu te despartă de Isus? Vei putea birui necazul, strâmtoarea, prigonirea, foamea, lipsa de îmbrăcăminte, primejdia și sabia, așa ca Ap. Pavel?
5. Lucrează Duhul Sfânt în viața ta?

IN COM. ȘEPREUȘ, JUD. ARAD la 6 Iunie a fost înmormântarea soriei Ana Sasu de 65 ani. Serviciul a fost îndeplinit de fr. Oala.

Fiind sârbătoare, a luat parte un popor numeros și frații din comunele dimprejur.

BISERICA BAPTISTA DIN COMUNA DUȘEȘTI, jud. Bihor, a doua zi după Rusalii a avut un botez, botezându-se peste 20 suflute. Actul botezului a fost oficiat de fr. Covaci Teodor. Restul programului a fost condus de frați lucrători din cerc. Din 13 comuni au fost musafiri.

Grija pentru alții

In familia credincioșilor lui Isus e o legătură a inimilor, o apropiere a sufletelor. Nimic nu poate fi mai de admirat sau mai cuceritor ca ajutorarea creștină. „CEL TARE SA POARTE SARCINA CELUI MAI SLAB” e cuvântul de ordine al următorilor lui Isus. „PLANGETI CU CEI CE PLANG ȘI BUCURATI-VĂ CU CEI CE SE BUCURĂ. AVEȚI ACELEAȘI SIMȚEMINTE UNII FAȚĂ DE ALȚII”, scrie Ap. Pavel.

In poporul Domnului, TREBUE SA FIE AJUTORARE. Domnul nostru e pilda și îndreptarul nostru. El a ajutat pe toți. Pe cel orb l-a dăruit cu vedere, pe bolnav cu sănătate, pe mort cu viață. A ajutat cu atâta dragoste! Ucenicii Domnului au făcut și ei la fel. Creștinii din primele veacuri s'au ajutat unii pe alții cum nu se putea mai bine. „PE SARACI II AVEȚI CU VOI INTOTDEAUNA”, a spus Isus. Iar Ap. Pavel vorbind despre văduve, cere ca ele să fie îngrijite.

Ajutorul pe care-l poate oricine da unui frate mai slab, poate fi de mai multe feluri după nevoi. Nu întotdeauna prin ajutor se înțelege o sumă oarecare de bani. E bun și un sfat, o vorbă încurajătoare, o propunere, etc. Copii lui Dumnezeu trebuie să se ajute.

Iarăși între ei trebuie SA FIE COMPATIMIRE. Starea fratelui nostru să fie simțită și de noi. „CINE ESTE SLAB ȘI SA NU FIU ȘI EU SLAB? CINE CADE IN PĂCAT ȘI EU SA NU ARD?” scrie Ap. Pavel. Isus îi spune lui Petru: „CAND TE VEI INTOARCE LA DUMNEZEU, SA INTAREȘTI PE FRAȚII TAI”. Sunt atâtea greutăți, cari lovesc în atâția din frații noștri, ce facem noi? Ne uităm poate la ei, li învâșăm de multe ori, dar niciodată nu venim lângă ei, nu le arătăm că purtăm alătura de ei durerea și greutatea.

Legătura de frate e foarte adâncă. Ea ne dă și însărcinarea să purtăm grije unii pentru alții. Ea cere să ne iubim, iar iubirea ne aduce în starea fratelui nostru. Lumea ce ne înconjoară, va vedea aceasta și va slăvi pe Domnul.

Rugăciune

Prea sfânt și iubit Părinte,
Plin de milă și îndurare,
Indreptăm ruga ferbinte
Rugându-Te fără năcetare

Din înălțimele Tale
Privește Doamne la noi,
Tu ne'ndreaptă pe-a Ta cale
Și ne scapă de nevoi.

Fără Tine'n rătăcire
Umblăm noi, — neștiutori —
De-a Satanei ispitire
Fiind seduși de multe ori.

De ispită ne ferește
Prin sfânt ajutorul Tău;
Și cu-al Tău scut ne scutește
Când ne atacă cel rău.

MORALE

Rari sunt oamenii cu suflet
Și porniri adânci creștine,
Cari se simt plutind în slavă,
Când pot face câte'un bine.

Cei mai mulți când fac vre-un bine,
Îți întind în taină plasa
Precum fac toți cămătari,
Te împrumută să-ți ia casa.

Poți să perzi averi și ranguri
Fericiri cu raiu'n spic,
Dacă n'ai pierdut credința
Încă n'ai pierdut nimic.

Ura e un foc ce arde
Pe pământ atât de viu,
Că ucide pruncii'n leagăn,
Și moșnegii în sicriu.

1. In lupta ta sufletească cine biruiește, tu sau ispititorul?

2. Ai încercat să întoreci pe cineva la Domnul Isus?

3. Ai început să te rogi și să vorbești cuiva despre Salvatorul tău?

4. Te doare când îți vezi fratele, ruda, prietenul sau vecinul luat în vârtejul păcatelor?

5. Cu ce contribui tu la progresul, la înaintarea Impărăției lui Dumnezeu?

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Cuvinte regești

Majestatea Sa Regele Carol II a spus odată: „Nu există nici o deosebire între cele ce citim în Biblie și cele ce ne învață știința. Totul este, să pricepi ce citești în acea neîntrecută carte a vieții”.

Religia și miniștrii englezi

Dăm mai jos niște cuvinte rostite de doi dintre cei mai mari bărbați de stat, cari au trăit vreodată în Anglia. Iată ce spune fostul primministru al Angliei, Stanley Baldwin: „Dacă n'aș crede că Impărăția lui Dumnezeu se va lăți asupra întregii lumi, n'aș avea nicio speranță; n'aș putea lucra și mi-aș preda slujba (de primministru) astăzi oricui ar vrea s'o primească”.

Mr. Ernest Brown, ministrul muncii în fostul guvern englez, — care e un ministru foarte important, într'o țară ca Anglia, — și un baptist infocat, spune: „Deșteptăciunea și priceperea omenească n'au găsit o deslegare a marilor și negrelor probleme cari rezultă din interesele și pasiunile contrare, cari înfruntă pe bărbații de stat din lume azi. Astăzi există probleme mai mari, mai multe și mai grave, decât în tot cursul istoriei. Calea de ieșire din ele se găsește numai în clipele de rugăciune secretă în prezența lui Dumnezeu”.

Ferice de țara care e condusă de astfel de bărbați credincioși! Și e o bucurie să știm că mințile cele mai luminate ale lumii se întorc spre Dumnezeu ca singura speranță. Drept a spus cine a zis că, puțină știință te îndepartă de Dumnezeu, dar multă știință te aduce înapoi la El. De aceea nu te miri când întâlnești câte un tânăr cu o leacă de brumă de carte, care se crede cea mai deșteaptă minte din univers și îți afirmă sus și tare că nu există Dumnezeu. Trebuie să crezi, nu ce-ți spune, ci ce-ți arată cu purtarea lui: că are multă mândrie și puțină carte și priceperel!

O mare învățătură

Iată niște cuvinte ce cuprind un mare adevăr, scrise în Baptist Times, de Dr. J. C. Carlile, redactorul acestei foi: „Siliința chinuitoare ca să faci pe oamenii nenăscuți din nou să trăiască o viață nouă în Hristos, duce la frângere de inimă și la desamăgire. Firea omenească e ruinată de păcat. E nefolositor să ne chinuim să zidim împărăția lui Dumnezeu cu oameni nenăscuți din nou. Acesta a fost blestemul ce s'a ivit în fiecare veac și încercarea aceasta a dus totdeauna la faliment”. Am spus că acestea sunt cuvinte mari. Ele ar trebui să fie

citite și recitite de mulțori și să cutetăm mult asupra lor. N'ați văzut Dvoastră conducători de biserică și membri din comitete trudindu-se să facă pe tineri să fie pocăiți? N'ați văzut frați râvnițori cari îi urmăresc pe tineri ca adevărați polițiști pentru a-i sili să slujească pe Hristos? Credeți Dvoastră că acești frați silitori reușesc în încercarea lor? Nu, de mii de ori nu! Dece? Pentru că e adevărat ce spune mai sus Dr. Carlile. Dacă tinerii nu sunt născuți din nou, dacă ei înșiși personal n'au găsit o viață nouă în Hristos, toată truda noastră e degeaba. întâi trebuie aduși tineri la picioarele crucii lui Hristos, ca să fie născuți din nou și numai după aceea putem aștepta dela ei roadele unui vieții noi. Pomul sălbatc nu poate aduce roade bune orice ai face cu el. El trebuie altoit. Și atunci va aduce dela sine roade bune. Așa sunt și tinerii noștri. Ei trebuie să se nască din nou. Nimeni nu se naște pocăit. Fiecare om trebuie să se pocăiască. Deci, atunci când tinerii sau alți membri ai bisericii nu sunt creștini cum trebuie, trebuie să mergem la rădăcina răului. Trebuie să cercetăm dacă ei au sau nu pe Hristos în inima lor. Și dacă nu-l au, să începem de aici. Să luptăm să-i aducem la Hristos. Atunci ei, dela sine, se vor păzi de rău și vor urma pe Hristos.

Păcatul de a nu face nimic

Să nu faci nimic e câteodată cel mai mare păcat. Să nu faci ceea ce ți se poruncește să faci, e mult mai mare și mai de nescuzat păcat decât să greșești în lupta de a face bine.

Cine are bilet, trece

În capitală, trenul se oprește, drumul e gata, pasagerii se dau jos din vagoane spre a intra în oraș. Dar alci e stric, nu ca în alte părți. Numai prin poarta de fier poți intra. De o parte și de alta sunt păzitori speciali, iar doi agenți cer bilete de călătorie. Cei ce au bilete, trec liniștiți, dar cari nu le au, sunt opriți. Odată un om n'a găsit biletul în buzunar, pentru că s'a amestecat cu sdrențele de acasă pe care le avea cu el și era gata, gata să-l deție. Norocul salvator a fost că a avut în gară doi prieteni intimi cari au garantat că-l cunosc și astfel a scăpat. Altfel în loc de bucurie, găsea întristare. În loc de lumină, ar fi stat la întunec. Așa iubite cetitor, e și în gara ultimă; dacă n'ai bilet spre cea capitală fericită, nu poți intra. Dacă n'ai pe acei prieteni intimi: Pe Hristos și pe Duhul Sfânt care te cunoaște din călătorie cine ești, nu vei putea intra cu stă-

ruința ta singură, fără cei doi pieteni. Ingerii vor fi gata să execute ordinul ceresc de a te duce în iad.

Picături de undelemn

De altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Rom. 8:28.

Bucură-te, scumpul meu frate, că suferința care te încearcă, e o mare atenție a lui Dumnezeu, față de tine. El voiește ca servul său, care se numește „Durerea”, să modeleze mai desăvârșit în tine schipul Domnului Isus. În gunoiul putred crește suavul trandafir. Asemenea și suferința e amară, dar aduce roade dulci.

Roagă-te însă, Domnului ca să-ți arate care este scopul acestei suferințe și caută să te folosești de această lecție.

Tot ca trandafirul e și lecția aceasta: cu spini și cu flori. Depinde de tine ce vei culege: florile dintre spini, sau spinii dintre flori.

Nu uita că ești în școala celui mai mare Învățător. Fii deci un elev plin de răbdare și curaj. Ah, și ce cununa te așteaptă după examen! Ce sunt suferințele de acum pe lângă bucuriile viitoare?

Așa dar privește în sus. În viața în piept. Fii plin de îndrăzneală, căci Isus a biruit lumea. Cu el suntem mai mult decât biruitori.

I. RUSU C.

Mărgăritare strălucitoare

de: Ilie Mărza

„Isus a zis, eu sunt lumina lumii”. Ioan 8:12.

„Isus a zis: „Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:15.

Cu adevărat dacă primim pe Hristos în inima și sufletul nostru, în felul acesta suntem lumina sufletului înaintea lumii.

Luna primește lumina dela soare. Dacă vreun corp acopere luna, ea nu mai luminează și avem întunecime de lună. Așa suntem și noi. Dacă este Isus în noi, luminăm; dacă nu suntem în întunec.

Luna are o lumină asemănătoare cu a soarelui. Așa trebuie să fim și noi, creștinii. Chipul și asemănarea Domnului să se vadă în noi. Soarele nostru Isus strălucește prin noi, având dela El o viață sfântă și curată, tocmă după cum ferestrele unei case, dacă sunt curate, luminează înăuntrul și afară lumina, dar dacă sunt murdare, sunt întunecoase ori cât ar lumina soarele de puternic.

Isus este soarele, noi razele.